

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ έφτασε κοντά του ο άστυνομικός, λαχανιασμένος από την πολλή τρεχάλα.

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε με μισοκινημένη φωνή τον Σέρλοκ Χόλμς.

—Έλατε ! Βοηθήστε με ! τού φώναξε ο διάσημος άστυνομικός, άρπάζοντας γερά τον κρικό της καταπατιής.

—Ο λογαγός Φλωμπέρ άρπαξε κι' αυτός τόν κρικό κι' οι δύο μαζί, καταβάλοντες όλη τη δύναμή τους, σήκωσαν τη βαριά πλάκα, η οποία τόν χάτω μέρος ήταν σιδερένια.

Και τότε, μπροστά στα μάτια όλων, γιατί είχαν φτάσει έντομαεταξύ κι' οι άλλοι άστυνομικοί, παρουσιάστηκε ένα φοιητό θέμα :

Στό άπάνω μέρος της σκάλας της καταπατιής ήταν καθισμένος, αλλά τελείως άναίσθητος, ο Χάρου Ταξόν. Τά θολά νερά του ποταμού, που άνέβαιναν διαρκώς τώρα, φτάνανε ως τό πρόσωπό του. Ήταν φανερό ότι πρό όλίγων λεπτών ο Χάρου είχε άνομα τις άσθήσεις του. Άλλοιώς πού τόν είχε παρουσιάσει ή όμάη τών κινάτων, που έσταξαν άπάνω στους τοίχους του ύπογειου. Ο Σέρλοκ Χόλμς κατέθηκε άμέσως στό σκάλα, έσκυψε κι' άρπαξε τόν Χάρου από τό ροιζα.

—Λογαγί ! φώναξε τότε. Τραβάτε με άπάνω. Ή σκάλα δέν βασταίει. Οι άστυνομικοί πιάσαναν άμέσως ό ένας με τόν άλλον κι' όλοι μαζί τραβήξαν έπάνω τόν Χόλμς και τόν Χάρου.

Άμέσως κατόπι οι δύο άστυνομικοί ξεπάλλωσαν τόν άναίσθητο νέο άνάσκελα, πάνω στό δάπεδο.

Ο λογαγός Φλωμπέρ, άφού τού έστιαξε στό χεΐλη μερικώς σταγόνες ένός άναψογονητικού φαριμάου και τού έκανε μερικώς κνήσεις τεχνική άνασθησις, διάταξε τούς άνδρες τόν να τόν γρήσουν. Μετά τόν τοπέθησαν μπροστά του, με την κοιλιά έπάνω στη ράχη τού άστυνομικού, που είχε πέσει στό τέσσερα στό δάπεδο, κι' άρχισαν να τόν τριβούν δυνατά με τά ροιζα του.

Τό αποτέλεσμα τών πρώτων αυτών βοηθειών ήταν άμεσο και εντυγχινώτατο. Ο Χάρου έβγαλε από την κοιλιά τόν άθρηνο νερό κι' άρχισε ν' άντιπνέη χιονιστά. Ο λογαγός Φλωμπέρ έδήλωσε τότε ότι ό νερός ήταν πιά γλυτωμένος από κάθε κίνδυνο...

—Φωνάζτε ένα άμάξι. Θα τόν οδηγήσω στό σπίτι μου !... εστε άμέσως τότε ό Σέρλοκ Χόλμς.

Μετά δέκα λεπτά ό Χόλμς κι' ό λογαγός Φλωμπέρ ταποθετήσαν μέσα σ' ένα κλειστό άμάξι τόν μισολιπόδιο νέο, που διαρκώς παραληρούσε...

—Διάβόλε !... Τι λέει ; ψιθύρισε ό διάσημος άστυνομικός, σκυβόντας πάνω από τόν Χάρου, μόλις ξεκίνησε τό άμάξι.

—Μιά σανίδα πλεί !... Μιά σανίδα !... μοιρασίωμε μέσα στό παραμυθιό τού Χάρου. Στο νοσοκομείο Γκρήνβιτς !... Σανδιτάγιαν !...

—Θέλει ίσως να τόν μεταφέρουμε στό νοσοκομείο ; ψιθύρισε ό Σέρλοκ Χόλμς, άφού άκουγαράστηκε λίγες στιγμές. Μά όχι ! Δέν θά τόν πάω. Πουθενά δέν θά βοή την περιποίησή που θάχη στό σπίτι μου.

Και με μία τρυφερότητα άπίστευτη για έναν άνθρωπο, που συνήθως φανόταν τόσο άπαθής και σκληρός, τού έλε τόν Χάρου με την κοιβέρτα, που τού είχε δώσει ό άμαξιάς.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ο γιατρός, που έξέτασε κατόπι τόν Χάρου Ταξόν, έδήλωσε ότι ή κατάσταση τού νέου ήταν σοβαρή. Ο δυνητικώς ένταταίχνης άστυνομικός είχε πάθει σοβαρότατο νευρικό κλονισμό. Έπίσης υπήρχε κίνδυνος να τού έδηλιωθεί τυφοειδής πυρετός.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, μοκονότι ήταν βεβαιώτατος πως εβάδιζε πάνω στό πραγματικά ίχνη τού απαγογός της ιής Άμπερδίν, όστόσο έπαψε ν' άσολογείτα με την περιήρησή αυτή ύπόθεσις. Ο φοβός μάλιστα ό πιστός μαθητής και βοηθός τού πάθει τίποτε, παρέλανε όλη τη δραστηριότητά του. Όλη τη νύχτα, ως τά χαράγματα, ζαγυρινούσε πλάι στον άφροστο και μόνο τό πρωί τόν έμπιστέθηκε στη φροντίδα της οκονόμου τού, της κυρά - Μπρονέ, για να πείη τόν κεντρικό σταθμό της άστυνομικής, άταν έφρόνιζο να συνάντηση έναν από τούς άνωτάτους δικαστικούς της Άγγλιας.

Ο Σέρλοκ Χόλμς έλιμψε τούς ώρες περίπου κι' όταν γήρισε σπίτι του, ή κυρά - Μπρονέ τού έδωσε ένα τηλεγράφημα, τό όποιο περιεχε τό έξής :

«Ο σύζυγός μου κ. Φινέας Άμπερδίν, σάς έξορκζει να τρέξετε κοντά του. Έπιθυμεί να σάς δει μία φορά άκόμη πριν πεθάνει !...
Αραβέλλα Άμπερδίν»

—Τί συμβαίνει πάλιν !... Πάντως δέν μπορώ ν' άρνηθώ... Πρέπει να πάω ! ψιθύρισε ό Σέρλοκ Χόλμς, μόλις διάβασε τό τηλεγράφημα. Κι' άποτεινόμενος στην οκονόμο του, της έλε :

—Κυρά - Μπρονέ, φέρε μου γρήγορα τό πρόγευμά μου... Κατόπι ο Χόλμς πέρασε στό δωμάτιο τού Χάρου Ταξόν.

Ο άφρωστος νέος παραληρούσε άκόμη, ψιθύριζε πάντα τις ίδιες άσυνάρτητες λέξεις :

—Σανδιτάγιαν !... Μιά σανίδα κοιλιακή !... Βοήθεια ! Γκρήνβιτς !... Νοσοκομείο Γκρήνβιτς !...

Ο Χόλμς, ακούγοντας τά παραξένα αυτά λόγια, ψιθύρισε :

—Παράξενο ! Πάντα τά ίδια λόγια λέει. Κι' άναφέρει διαρκώς τό νοσοκομείο Γκρήνβιτς ! Κάτι σημαίνουν άσφαλώς δι' αυτά !...

Ο Σέρλοκ Χόλμς, άφού προγευμάσε κατόπι άνόρηχτα, έφργε και πήγε στό μεγάλο τού κ. Φινέα Άμπερδίν. Τόν ύποδέχτηκε εκεί ή ίδια ή οκονόσποινα.

Η όραία κυρία, άφού έσφιξε θερμότητα τό χέρι τού διασήμου άστυνομικού, τού έλε, βαθεία συγκινημένη :

—Κύριε Χόλμς, οι γιατροί λένε ότι ό σύζυγός μου έχει μετρημένες τις ώρες της ζωής του. Την τρυφερή αυτή άλήθεια την ξέρετε κι' ό ίδιος και γι' αυτό θέλω, με κάθε θυσία, να πάς μιληση. Τη στιγμή αυτή ένε κοντά του ό δικηγόρος τού, ό κ. Πόττερ. Από τό γεγονός αυτό συμπεραίνο ότι πρόκειται να συμπληρώσει τη διαθήκη τού... Άκολούθηστε με, σάς παρακαλώ, γιατί διάταξε να σάς οδηγήσουμε στόν κοιτώνα τού, όποια στιγμή κι' άν έρθει !...

Έ κυρία Αραβέλλα και ό Χόλμς μπήκαν άθόρυβα μέσα σ' ένα πολυτελέστατο δωμάτιο, στό βάθος του όποιο υπήρχε ένα μεγάλο καλλιτεχνικότα κρεβάτι, πάνω στό όποιο βρισκόταν ξεπλωμένος ό κ. Άμπερδίν. Κοντά στό κρεβάτι, μπροστά σ' ένα τραπέζια, γεμάτο με έγγραφα, καθόταν ένας ήλικιωμένος κύριος με σοβαρότα παρουσιαστικό.

Ο Σέρλοκ Χόλμς άκολούθησε την κ. Αραβέλλα, ή όποια έσκυψε πάνω άπ' τόν έτοιμοθάνατο σύζυγό της και τού έλε με αγαθή φωνή :

—Αγαπητέ μου, ό Σέρλοκ Χόλμς ένε έδώ ! Θέλει να τού μιλήσει...

—Ο Σέρλοκ Χόλμς !... ψιθύρισε ό έτοιμοθάνατος, με μεσοδύστη φωνή. Κύριε Χόλμς, κατάως φοβίστηκε στό σπίτι μου ! Έλάτε κοντά μου !

Μόλις κάθισε πλάι τού ό διάσημος άστυνομικός, ό έτοιμοθάνατος ανένευσε, με μεγάλο κόπο :

—Κύριε Χόλμς, πρέπει να μάθετε ότι ώρισα στη διαθήκη μου να σάς δώσωσον πέντε χιλιάδες λίρες, όολις βοήτε την κόρη μου. Μοδ έπαν ότι άναλάβατε να διεκρινίσετε τό σκεπτινό αυτό μυστήριο, μέσα σε τρεις μέρες !... Α ! φτωχή μου κόρη !... Φοβάμαι μήπως δέν βρεθη παρά μόνο τό πτώμα της !...

—Ω, δέν πρέπει να φοβάστε καθόλου ένα τέτοιο πράγμα, κ. Άμπερδίν, έβεβαίωσε άμέσως τόν έτοιμοθάνατο ό διάσημος άστυνομικός. Είμαι σίγουρος μάλιστα ότι θά σάς φέρο πολύ γρήγορα την κόρη σας !...

—Θά την ξαναδώ ! τραύισε ό έτοιμοθάνατος με παραμυθίο. Δέν τό πιστεύω... Δέν πιστεύω να την ξαναδώ, όγώ τοιλάτιστον ! Αισθνομαι πως δέν θά υπάχωχ πιά, σε λίγες ώρες, στόν μταίμο αυτό κόσμο !...

Κι' άφού κόμισασ λίγες στιγμές, πρόσθεσε :

—Αγαπητή Αραβέλλα, σε παρακαλώ άψησε με μόνον μαζί με τούς δύο αυτούς κυρίους... Τη διαθήκη μου την έχω συντάξει πιά. Και νομίζω ότι έφρόνισα να δείξω σ' αυτήν πόσο άναγνωρίζω την τρυφερότητα και την αγάπη που μου έδειξε ! Σε βεβαώ, αγαπητή μου, ότι τό μέλλον σου ένε ξεσφαλισμένο.

Η κ. Αραβέλλα, χωρίς ν' άποκριθή, έσκυψε, φίλησε τό κρικό και άδυναταμένο χέρι τού συζήγου της κι' έφργε κατόπι, με τό μαντήλι στό πλημμυρισμένα από δάκρυα πόνου και εύγνωμοσύνης μάτια της.

—Κύριε Χόλμς, άρχισε με ύπόκαμη φωνή ό Φινέας Άμπερδίν, μόλις έφργε ή σέζυγός του. Έδώ και λίγη ώρα υπαγόρευσα τη διαθήκη μου στόν κ. Πόττερ... Λοκίμασα να έπανορθώσω κι' αυτή κάθε κακό, που έκανα στη ζωή μου. Όσοι έπαθαν εξ αίτιας μου άποζημιώνοντα με τη διαθήκη μου. Μόνο μια περιόσσις βαρβαίνει την ψυχή μου... Υπάρχει ένας άνθρωπος... Ναι, μπροστά στό θάνατο πρέπει να μίν κριβόντες τίποτε... Υπάρχει, έλα, ένας άνθρωπος, τόν όποιο κατόστρεμα τελείως με τις τοκογλυφικές μεθόδους μου. Σ' αυτών τόν άνθρωπο κληροδοτώ με τη διαθήκη μου, πέντε χιλιάδες λίρες !... Μά δέν μπορώ να ήναγώσω κι' αυτό μόνον, γιατί ό άνθρωπος αυτός έχει γαλή από τό πρόσωπο της γής !... Πρέπει λοιπόν να βρεθη ! Και τό δύσκολο αυτό έργο, κ. Χόλμς, τό έμπιστεύομαι σε σάς...

—Και πως όνομάζεται ό άνθρωπος αυτός ; ρώτησε ό Σέρλοκ Χόλμς. (Ακολουθεί)

